

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **M. P.**
bytem K. V.
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2022, č. j. MV-48929-4/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2022, č. j. MV-48929-4/SO-2022, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Dne 17. 2. 2020 žalobce podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) žádost o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., ve znění ke dni 17. 2. 2020 (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), v níž uvedl, že žije s manželkou v K. V. na adrese Z. M. a má tři syny, přičemž jen syn Z. má české občanství a zbylí dva synové (A. a P.) jsou příslušníky Republiky Kosovo. Podle žádosti syn Z. bydlel na stejné adrese jako žalobce s manželkou, syn A. též v K. V. na adrese F. pobyt P. nebyl žalobci znám. K žádosti přiložil žalobce mj. rodný list vnučky A., dcery syna A. (dále jen „*vnučka*“), a dále doklad o vnuččině českém občanství.
2. Dne 6. 3. 2020 byl žalobce správním orgánem vyzván, aby tvrdil a prokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců (dále jen „*Rodinný příslušník*“). Správní orgán žalobci vysvětlil, že skutečnost, že je Rodinným příslušníkem, musí prokázat žalobce. Proto byl žalobce vyzván k tvrzení a prokázání konkrétních skutečností rozhodných proto, zda je rodinným příslušníkem podle § 15a odst. 1 nebo 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán žalobci sdělil, že má v zásadě za prokázanou příbuzenskou vazbu žalobce k vnučce, občance ČR.
3. Dne 16. 3. 2020 žalobce správnímu orgánu sdělil, že pro svůj zdravotní stav a vysoký věk není schopen se o sebe ani svou manželku náležitě postarat, není schopen se obstarat základní životní potřeby, nakoupit si nebo zaopatřit běžný chod domácnosti, zajít do lékárny či k lékaři. Ve vlasti žalobce nemá žádné příbuzné a jeho rodina žije dlouhodobě v ČR. Žalobce uvedl, že je proto závislý na vnučce, s níž a jejími rodiči žije ve společné domácnosti, kdy vnučka zabezpečuje jeho základní potřeby, návštěvy lékaře, obstarává nákupy. Účastník navrhl tyto skutečnosti prokázat svým výsledkem, příp. výsledkem syna, vnučky a snachy.
4. Po seznámení se s podklady rozhodnutí žalobce správnímu orgánu dne 11. 5. 2020 sdělil, že k důkazu navrhuje výsledky svůj, výsledky syna, vnučky a snachy a dále pobytovou kontrolu za účelem prokázání splnění veškerých podmínek pro vydání pobytového oprávnění.
5. Dne 22. 5. 2020 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. OAM-2723-20/PP-2020 (dále jen „*původní prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žalobcova žádost z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nepředložil k žádosti náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 téhož zákona. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce nepředložil doklad potvrzující, že je Rodinným příslušníkem, kdy tvrzení k závislosti žalobce na vnučce považoval správní orgán prvního stupně za nedostačující. Správní orgán měl za splněnou podmínku, že žalobce je předkem občana EU, protože je dědem vnučky, která je občanem ČR. Žalobce však přes výzvu neprokázal svou závislost na péči či výživě vnučky. Důkazy navržené žalobcem by přenesly důkazní povinnost na správní orgán, kdy zákon vyžaduje, aby to byl cizinec, kdo předloží doklad prokazující, že je Rodinným příslušníkem. Odkazoval-li žalobce na svůj nepříznivý zdravotní stav, měl ho prokázat doklady, zejména lékařskou zprávou. Žalobce uvedl pouze obecná tvrzení a nepředložil doklady, které by bylo možno výsledky a pobytovou

kontrolou ověřovat. Pokud by doložil lékařskou zprávou nepříznivý zdravotní stav, mohl by navrženými důkazy správní orgán ověřit, zda nutnou péči žalobci poskytuje právě vnučka.

6. Proti původnímu prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že správní orgán řádně nezjistil skutkový stav, protože objektivní nepříznivé důsledky stáří (nemohoucnost, neschopnost se o sebe bez cizí pomoci postarat, zajistit si základní potřeby a obstarat hygienické návyky apod.) je těžké prokázat listinami. Žalobce správnímu orgánu vytkl, že neprovedl jím navržené důkazy a že trval na předložení lékařské zprávy ve vztahu k osobě, ročník 1939, že nemůže vykonávat většinu běžných činností bez pomoci vnučky. Žalobce argumentoval přepjatým formalismem a nepřezkoumatelností. Žalobce dále s odkazem na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod správnímu orgánu vytýkal nepřiměřenost rozhodnutí s tím, že odkázal na svůj věk a zdravotní stav.
7. Dne 7. 8. 2020 vydala žalovaná rozhodnutí č. j. MV-95370-5/SO/2020 (dále jen „*původní napadené rozhodnutí*“), jímž zamítla odvolání žalobce a původní prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. V napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobce je předkem občanky Evropské unie, a proto bylo nutné posoudit, zda jež žalobce z důvodů uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované svou vnučkou. Přestože byl žalobce správním orgánem prvního stupně vyzván k doložení dokladu prokazujícího splnění podmínek § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (souhrnné lékařské zprávy konstatující dlouhodobou či trvalou závislost na péči jiné osoby), tento doklad nepředložil, i když byl právě on povinen prokázat splnění požadavků ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že z důkazních návrhů žalobce nebylo zřejmé, jakým způsobem by jimi bylo možno prokázat jeho závislost na péči jiné osoby, kdy správní orgán není kompetentní k posuzování zdravotního stavu žalobce. Žalovaná dodala, že zákon o pobytu cizinců nespojuje vydání povolení k přechodnému pobytu s určitou věkovou hranicí a ke každému případu je třeba přistupovat individuálně. Jestliže zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, požaduje od žadatelů o příspěvek na péči, občanů České republiky, povinnost podrobit se vyšetření zdravotního stavu lékařem (§ 21 odst. 1 písm. b) zákona), pak nelze za nepřiměřený považovat požadavek na předložení lékařské zprávy od cizinců žádajících o poskytnutí pobytového statusu na území. Výsledky či pobytovou kontrolou lze prokázat pouze skutečnost, že žalobce skutečně pobývá na území se svými rodinnými příslušníky. Jestliže žalobce nepředložil doklad obligatorně požadovaný zákonem o pobytu cizinců, konkrétně doklad prokazující, že je Rodinným příslušníkem, znemožnil tím další posuzování své žádosti. Jelikož žalobce neprokázal, že je Rodinným příslušníkem, nebyl podle žalované dán prostor pro posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť z povahy věci nelze žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území vyhovět.
8. Proti původnímu napadenému rozhodnutí podal žalobce u zdejšího soudu žalobu, o níž soud rozhodl rozsudkem ze dne 2. 2. 2021, č. j. 57 A 111/2020-65 (dále jen „*zrušující rozsudek*“), jímž zrušil původní napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. Následně žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 3. 2021, č. j. MV-95370-17/SO-2020, zrušila

původní prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

10. Dne 1. 4. 2021 byla provedena pobytová kontrola v místě žalobcem tvrzeného bydliště v K. V. (Z. M.), při níž bylo zjištěno, že žalobce zde nebydlí, vnučka se vdala do Švýcarska a bydlí v zahraničí – v bytě bydlí syn žalobce Z. s manželkou a dvěma dcerami.
11. Správní orgán prvního stupně vyzval dne 28. 4. 2021 žalobce k prokázání skutečnosti, že je Rodinným příslušníkem. Současně žalobce vyrozuměl o tom, že žalobce sice tvrdí, že je závislý na vnučce, ale při pobytové kontrole bylo zjištěno, že vnučka bydlí ve Švýcarsku a žalobce nebydlí na adrese, kde o něj podle něj vnučka pečuje. Dále žalobce vyrozuměl o možnosti závislost na péči prokázat lékařskou zprávou. Konečně žalobce vyzval, ať případně sdělí a prokáže, na jakém jiném českém občanu je jak závislý.
12. Na to žalobce podáním ze dne 18. 5. 2021 sdělil, že již nežije v společné domácnosti s vnučkou, ale se synem Z., občanem ČR, na jehož péči je vzhledem k prokázanému zdravotnímu stavu odkázán.
13. Dne 21. 5. 2021 byla znovu provedena pobytová kontrola v místě žalobcem tvrzeného bydliště v K. V. (Z. M.), při níž bylo zjištěno, že zde bydlí syn žalobce Z. s manželkou a čtyřmi dcerami. Podle sdělení přítomné snachy žalobce v bytě žalobce bydlí, ale v době, kdy jsou syn nebo snacha v práci, zdržuje se v bytě syna A. na adrese F., kdy bydlí A. s rodinou. Týž den byl při pobytové kontrole na této adrese bytu syna A. žalobce zastižen spolu se synem a jeho manželkou. Syn A. uvedl, že u něj žalobce bydlí 2 až 3 dny v týdnu, jinak bydlí v bytě na adrese Z. M., kde však nemůže být sám – o žalobce se takto střídavě starají.
14. Žalobce byl dne 23. 6. 2021 vyslechnut a vypověděl toto: Na území žije téměř dva roky, předtím zde byl 3x nebo 4x, tehdy byl u syna A.. Nemá ho kdo živit a starat se o něj, umřela mu žena. Starají se o něj děti, „krouží“ kolem tří synů, většinou je u Z.. Dokud neumřela žena, starala se o něj. Všichni tři synové jim posílali peníze na účet a střídavě za nimi jezdili. V Kosovu dostává na účet důchod, jeho výši nezná a v ČR na účet přístup nemá. V Kosovu má dům, nikdo se o něj nestará, synové se tam na něj jezdí podívat. V Kosovu nikoho nemá, v ČR má čtyři syny, jeden z nich je nemocný. Bydlí už od příjezdu před dvěma lety na adrese F. se synem A., jeho manželkou a třemi dětmi, má svůj pokoj. Chodí navštěvovat syny, ale na jiných adresách se nezdržuje a vždy se vrací do bytu A.. Nikomu na nic nepřispívá, o všechno se stará syn, vaří manželka syna, jí sám. Jeho den vypadá tak, že si hraje s dětmi, jde sám na procházku, televize. Doma není nikdy sám, nic nenakupuje, sám se obléká, zvládá hygienu. Není schopen sám se o sebe postarat, připravit jídlo, ohřát, nezvládl by to sám, nechce se spálit. Asistenci potřebuje, jen kdyby chtěl jít k lékaři, kvůli jazykové bariéře, chodí s ním některý ze tří synů nebo jejich ženy. Cítí se zdravý, u lékaře byl naposled před rokem. Bere léky na krev, předepsané ještě v Kosovu. Se synem Z. se vídá každý den, přijde za ním, odveze ho k sobě na návštěvu. Kde syn Z. pracuje, neví, ale je to v hotelu. V bytě Z. má svůj pokoj, jsou i dny, kdy tam spí, i více dní v kuse. Synové mu nepravidelně posílali peníze, protože by mu důchod v Kosovu na živobytí nestačil.
15. Týž den byl vyslechnut i syn žalobce, Z.: Žalobce na území žije asi rok a půl, v Kosovu nikoho nemá, nemá kam jít, co umřela matka, nevěděl, co má dělat. Na území má čtyři syny, pomáhají mu všichni. S dvěma dcerami žalobce, se svými sestrami, svědek není v kontaktu. Než matka umřela, žil s ní žalobce v Kosovu, kde měli a mají velký dům se

zahradou, teď je dům prázdný. Po smrti matky začal žalobce zapomínat. Žalobce má v Kosovu důchod 200 EUR, matka měla 160 EUR, kdy za 200-250 EUR se v Kosovu dá žít slušný život ve dvou. On s bratry žalobce i matku sponzorovali, každý měsíc jim posílali peníze na účet, střídali se. Žalobce bydlí střídavě u svých synů – když má svědkova manželka volno, je u nich, jinak je u A.. Někdy si žalobce bere syn P. do S., podle toho jak žalobce chce. Svědek za žalobcem k A. chodí skoro každý den, někdy za dva dny. Zpočátku žalobce s manželkou bydlel u něj, ale pak to střídali. V jeho bytě má žalobce pokoj, když tam není, spí v něm svědek se ženou. Též v bytě A. má žalobce pokoj, vnučka v době, kdy bydlela v ČR, žalobce navštěvovala. Žalobce na ubytování nepřispívá, většinu potřeb hradí svědek, ale ostatní bratři také přispívají. Co kdo platí, neřeší. Bratr J. je ochrnutý a je v nemocnici. Žalobcův denní program je takový, že po snídani jde na procházku sám nebo s dcerou bratra, televize, oběd, odpočinek. Žalobci vaří svědkova nebo bratrova manželka, bojí se sáhnout na elektřinu. Žalobce nenakupuje, obleče se sice sám, ale s botami se mu musí pomáhat, myje se sám. Není schopen se o sebe postarat, zapomíná, už má věk. Nemůže si sám zavázat boty, vzít prášky. Pomáhají mu manželka bratra, jejich dcery, jeho dcery, dcery bratra P.. Jaké léky žalobce bere, svědek nevěděl, ale připravuje mu je manželka bratra. Musí zůstat s nimi, nemá kam jít. S manželkou se střídají v práci, u nich doma pořád někdo je, nikdy se nestalo, že by tam byl žalobce sám.

16. Dne 21. 1. 2022 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. OAM-2723-51/PP-2020 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žalobcová žádost z důvodu uvedeného v ust. § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce není Rodinným příslušníkem. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dne 6. 4. 2022 vydala žalovaná rozhodnutí č. j. MV-48929-4/SO/2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž odvolání žalobce zamítla a původní prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

II.

Žaloba

17. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože nebyly provedeny důkazy, které navrhoval v řízení před orgány obou stupňů, a protože se žalovaná nevypořádala dostatečně s odvolacími námitkami.
18. Dále žalobce v druhém okruhu žalobním námitkem namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Žalobce je závislý na svém synovi, který je občanem ČR (jeho jméno žalobce neuvedl, ale vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí obsahuje údaj o jediném synu žalobce, který by byl občanem ČR, soud dovodil, že jde o Z. P.). Z provedených výsledků totiž podle žalobce vyplynulo, že žalobce je závislý na soustavné péči syna – žalobce není schopen sám se o sebe postarat, protože trpí obvyklými zdravotními problémy úměrnými svému věku téměř 83 let, má velké problémy se zády a před časem ovdověl. Žalobce konstatoval, že závislý na výživě a péči syna a jeho manželky. Žalobce poukázal na to, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí odvolala na původní napadené rozhodnutí, které bylo jako nezákonné zrušeno zrušujícím rozsudkem, pokud jde o závěr, že věk žalobce je pro rozhodnutí ve věci irrelevantní, že požadavek na předložení lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobce je přiměřený a že výsledky a pobytovou kontrolou lze prokázat jen pobyt žalobce se svými rodinnými příslušníky na území. Žalobce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2021, č. j. 54 A 86/2018-36, uvedl, že ekonomickou a zdravotní závislost je nutno posuzovat ve svém souhrnu, a s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31.

3. 2021, č. j. 55 A 71/2019-24, uvedl, že stav závislosti indikuje i společné soužití a věk cizince přes 70 let. Žalobce konečně odkázal i na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 2. 2020, č. j. 61 A 3/2019-43, podle něhož nepředložení dokladu o poskytnutí zdravotní péče na území a podrobné lékařské zprávy neznámá, že by neexistovala nutnost péče.

19. V třetím okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené zásahu do jeho rodinného a soukromého života a do rodinného a soukromého života jeho synů, snach a vnoučat a že se žalovaný s tímto aspektem v napadeném rozhodnutí vypořádal nedostatečně. Žalobce poukázal na to, že žalovaná se odmítla přiměřeností rozhodnutí zabývat, když konstatovala v napadeném rozhodnutí, že již dříve vyjádřila názor, že jelikož žalobce není Rodinným příslušníkem, není dán prostor pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce s odkazem na výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2021, č. j. 54 A 86/2018-36, uvedl, že i v případě, že správní orgán dospěje k závěru, že cizinec není závislý na občanu EU, musí posoudit přiměřenost rozhodnutí podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce odkázal na rozsudky ESLP ve věcech stížností č. 46410/99, 1638/03, 55597/09, 47017/09, 12738/10, na rozhodnutí Sněmovny lordů z roku 2008 ve věci Beoku-Betts (FC) proti Secretary of State for the Home Department a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, a že je usídleným cizincem.
20. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

21. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že provedenými pobytovými kontrolami a výsledky nebyla prokázána závislost žalobce na péči syna Z., kdy žaloba neobsahuje konkrétní údaje rozporující toto zjištění. Ve věci bylo žalobci umožněno prokázat závislost a byly provedeny všechny jím navržené důkazy. Námitky na str. 7 žaloby jsou irelevantní. Žalovaná, pokud jde o možnost udělit pobytové oprávnění cizinci, který podmínky pro jeho udělení nesplňuje, odkázala žalovaná na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021-44. Žalovaná konstatovala, že se správní orgány přiměřeností rozhodnutí zabývaly a že žalobce může pobývat na území s příbuznými, protože může požádat o jiné pobytové oprávnění odvozené od příbuzných, s nimiž skutečně pobývá.
22. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

23. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
24. Podstatné pro rozhodnutí soudu o žalobě žalobce by to, že původní napadené rozhodnutí bylo zrušeno zrušujícím rozsudkem. Správní orgány byly tedy podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právními názory, které soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku.
25. Souvislostem závaznosti právních závěrů zrušujících soudních rozhodnutí se věnoval

rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50: Zde vyložil, že v případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů podle § 65 s. ř. s. je správní soudnictví vybudováno na kasačním principu spojeném se závazností právního názoru vysloveného soudy. Tato kasační závaznost se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018 - 50, č. 4015/2020 Sb. NSS, bod 32). Kasační závaznost vysloveného právního názoru je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek (viz bod 36 usnesení rozšířeného senátu). Platí princip, že právní názor je v konkrétní věci kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal. To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikaturní exces (viz bod 38 usnesení rozšířeného senátu). Nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020 - 48, bod 35). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „*není prostor pro polemiku*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, č. j. 1 As 312/2020 - 39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010 - 73). Ani Nejvyšší správní soud nemůže přehodnocovat závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu, pokud proti němu správní orgán nepodal kasační stížnost, *ač mohl*, a proti jeho závěrům by brojil až v kasační stížnosti podané proti dalšímu rozsudku krajského soudu (viz bod 39 usnesení rozšířeného senátu).

26. Z uvedeného vyplývají pro posuzovanou věc následující závěry: Zdejší soud je vázán při posouzení důvodnosti žaloby právním názorem, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku. Byla jím při vydání napadeného rozhodnutí vázána i žalovaná. Soud musí rozlišit při přezkumu napadeného rozhodnutí, zda otázka řešená napadeným rozhodnutím a sporovaná žalobou byla či nebyla zodpovězena při zrušení původního napadeného rozhodnutí. Pokud by žalovaná v napadeném rozhodnutí posoudila otázku, kterou již závazně posoudil zdejší soud ve zrušujícím rozsudku, v rozporu se závazným právním názorem zrušujícího rozsudku, musel by soud napadené rozhodnutí bez dalšího zrušit.

V.

Rozhodnutí soudu

27. Žaloba je důvodná.
28. Soud vyšel z následující právní úpravy účinné ke dni podání žádosti žalobce.
29. Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí (mj.) jeho předeek, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

30. § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo zamítne žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, mj. jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a.
31. Jednotlivé žalobní námitky posoudil soud následovně.
32. První okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
33. Žalobce sice namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože nebyly provedeny důkazy, které navrhoval v řízení před orgány obou stupňů, ale konkrétně neuvedl, jaké konkrétní důkazy a v jakém konkrétním podání navrhoval, které by správní orgány neprovedly. Soud za této situace není povolán k tomu, aby vyhledával ve správním spisu údaje o tom, zda žalobce nějaké důkazy navrhoval a zda takové navržené důkazy nebyly provedeny. Soud jen z podání žalobce v odvolacím řízení ověřil, že žalobce v odvolacím řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, žádný důkaz nenavrhoval a ani nenamítal, že by v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyl proveden nějaký důkaz, který by navrhoval.
34. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se žalovaná nevypořádala dostatečně s odvolacími námitkami. Ani zde však žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní údaje o tom, jakou konkrétní odvolací námitku a v jakém konkrétním podání vznesl, která by nebyla žalovanou v napadeném rozhodnutí vypořádána. Soudu nepřísluší, aby vyhledával ve správním spisu, jaké námitky v odvolacím řízení žalobce vznesl a zda byly dostatečně vypořádány. Bylo na žalobci, aby v žalobě konkrétně specifikoval, proč by mělo pominutí určité jeho konkrétní vznesené odvolací námitky způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí.
35. Soud dodává, že při zkoumání napadeného rozhodnutí neshledal, že by bylo nepřezkoumatelné, ani nezjistil jinou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v základních důvodech rozhodnutí srozumitelné a je z něj zřejmé, proč žalovaná rozhodla tak, jak rozhodla. S argumentací žalované ostatně žalobce v žalobě polemizuje a vyvrací ji.
36. Předmětem druhého okruhu žalobních námitek byl řádně nezjištěný skutkový stav. Podstatou žalobních námitek bylo, že závěr správních orgánů, že žalobce není Rodinným příslušníkem, neodpovídá provedenému dokazování.
37. Námitka je důvodná.
38. Soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním tvoří z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22). Při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí tedy soud vycházel i z rozhodnutí prvoinstančního.
39. Soud předesílá, že vzhledem k tomu, že po zrušení původního napadeného rozhodnutí zrušujícím rozsudkem došlo ke změně skutkových okolností, kdy žalobce již nadále netvrdil, že by o něj pečovala vnučka, ale tvrdil péči syna, nelze považovat právní názor zdejšího soudu vyslovený ve zrušujícím rozsudku ve vztahu k provedení důkazů navržených žalobcem k tvrzené závislosti na vnučce za závazný. Proto se soud věnoval originálnímu přezkumu skutkových zjištění správních orgánů ve vztahu k posouzení postavení žalobce ve vztahu k § 15a zákona o pobytu cizinců.

40. Z prvoinstančního rozhodnutí soud zjistil, že správní orgán prvního stupně odůvodnil žalobcem sporovaný závěr následovně (Soud se zde i v následujícím bodě omezil na shrnutí závěrů správních orgánů ve vztahu k nutnosti péče o žalobce ze strany syna Z. na území – bylo-li by totiž toto zjištěno, postačovalo by to pro závěr o postavení žalobce jako Rodinného příslušníka. Soud tedy pominul odůvodnění závěrů ve vztahu k době před příchodem žalobce na území a ve vztahu k nutnosti ho vyživovat): Pokud jde o závislost žalobce na péči po příchodu do ČR, pobytová kontrola dne 1. 4. 2021 prokázala, že žalobce se synem Z. nežijí společně, kdy žalobce se zdržuje převážně u syna A. – žalobce opět žádnou lékařskou zprávu nedoložil. Výslech žalobce a syna neprokázal, že by byl žalobce nezbytně závislý na péči syna nebo jeho manželky, kdy žalobce je velmi samostatnou osobou, která je schopna zvládnout veškerou péči o sebe – je mobilní, zvládá sám několikahodinové procházky, zvládá hygienu, oblékání, nají se sám. Velmi dobrou mentální kondici správní orgán prvního stupně dovodil i z toho, že žalobce vypověděl, že pomoc bude potřebovat, až mu bude 200 let. Žalobce uvedl, že potřebuje pomoc s domácími pracemi a přípravou jídla, ale správní orgán prvního stupně dovodil, že jde o jeho celoživotní zvyk a nikoli stav, že je z důvodů nezávislých na jeho vůli závislý na péči třetí osoby. Nutnost doprovodu k lékaři žalobce spojoval správní orgán pouze s jazykovou bariérou. Nutnost pomoci s obouváním sama o sobě nevede k závěru o závislosti na péči. I kdyby však závislost byla prokázána, neposkytuje ji žalobci syn Z., kterého žalobce jen krátkodobě navštěvuje. Syn A. není českým občanem. U A. má na rozdíl od Z. žalobce svůj pokoj (u Z. spí v ložnici syna). Fakt, že žalobce nebydlí se Z., by automaticky neznamenal, že o něj Z. nemůže pečovat, ale o žalobce pečuje syn A. s manželkou a dcerami. Žalobce se se Z. vidá skoro každý den, ale neví, kde pracuje a co dělá. I syn Z. potvrdil, že žalobce žije u bratra A. a k němu chodí jen na návštěvy, ač většinu finančních potřeb žalobce pokrývá Z.. Ani vazební osoba tedy sama sebe nejmenovala jako osobu, na jejíž péči je žalobce závislý. Nebylo ani prokázáno, že by žalobce byl na tom tak, že by se o sebe nedokázal postarat bez osobní péče syna. Správní orgán prvního stupně poukázal na to, že žalobce původně nepravdivě tvrdil, že je závislý na péči vnučky, ač žila ve Švýcarsku.
41. Pokud jde o odůvodnění napadaného rozhodnutí, žalovaná se k předmětné sporné otázce vyjádřila takto: Žalovaná souhlasila se závěry správního orgánu prvního stupně, že žalobce neprokázal závislost na výživě ani na péči občana EU. Nebylo prokázáno, že by byl žalobce závislý na péči syna Z. a jeho rodiny (ani jakékoli jiné osoby), u kterého jen občas přespí a navštěvuje ho, ale jinak pobývá u syna A.. Žalovaná citovala zrušené původní napadené rozhodnutí v tom směru, že věk žalobce je irelevantní, požadavek na lékařskou zprávu není nepřiměřený a že výsledky či pobytovou kontrolou lze prokázat pouze pobyt na území. Žalovaná zdůraznila, že žalobce nepředložil žádnou kvalifikovanou odbornou lékařskou zprávu, která by zhodnotila jeho pohyblivost, schopnost orientace, stravování, oblékání, hygieny a péče o domácnost, protože výpověď žalobce byla ovlivněna individuálními pocity.
42. Nejprve je nutno konstatovat, že správní orgány posuzovaly mj. otázku, zda žalobce v řízení prokázal své tvrzení v podání ze dne 18. 5. 2021, že je závislý vzhledem ke svému zdravotnímu stavu na péči syna Z.. Správní orgány měly jako důkazy k dispozici pro toto skutkové zjištění tři pobytové kontroly a výpovědi žalobce a jeho syna Z.. Jelikož správní orgány neoznačily ve svých rozhodnutích žádný z těchto důkazů za nevěrohodný, měly jako skutkové zjištění přijmout tam zjištěné, resp. tvrzené údaje.
43. Šlo tedy o to, zda popsání důkazy prokázaly, zda je dvaasmdesátiletý žalobce schopen

uspokojovat své základní potřeby sám, a pokud ne, zda jsou naplněny v důsledku péče syna Z., občana ČR. Soud nemá důvod měnit východiska vyslovená v bodě 30 zrušeného rozsudku, že nepříznivý zdravotní stav žadatele může být dán jak tělesným onemocněním, tak i duševním onemocněním, které natolik sníží fyzickou či intelektuální výkonnost, že nemocný není schopen o sebe sám pečovat. Nepříznivým zdravotním stavem, který vylučuje schopnost o sebe pečovat, může trpět žadatel bez ohledu na věk. Posouzení zdravotního stavu je předmětem odborného, nikoli laického posouzení a obecně jistě neplatí, že s určitým vyšším věkem je spojena neschopnost o sebe pečovat. U osoby starší 80 let se však její tvrzení o tom, že a jaké činnosti není schopna vykonávat, na první pohled nemůže jevit jako nepravděpodobné nebo účelové.

44. Žalovaná aprobeovala závěry správního orgánu prvního stupně, že žalobce je schopen uspokojovat své základní potřeby sám a že, i kdyby nebyl, nutnou péči mu neposkytuje syn Z.. Toto zjištění správní orgán prvního stupně dovodil z toho, že žalobce nežije se synem Z., ale zdržuje se převážně u syna A., dále že žalobce zvládá veškerou péči o svou osobu, je mobilní, zvládá hygienu, oblékání i konzumaci stravy. Správní orgán zjistil, že je žalobce ve velmi dobré mentální kondici, protože sám uvedl, že bude potřebovat pomoc, až mu bude 200 let. Správní orgán prvního stupně sice zjistil, že žalobce nedělá domácí práce a nepřipravuje si jídlo, ale posoudil to tak, že jde o jeho celoživotní zvyk, tedy volbu - mohl by, ale nechce. Stejně tak by mohl žalobce jít sám k lékaři, ale neučiní tak jen z důvodu jazykové bariéry. Správní orgán prvního stupně připustil, že žalobce není schopen se sám obout, ale podle něj to neznamená samo o sobě závislost na péči další osoby. Zjištění, že péči žalobci neposkytuje syn Z., správní orgán prvního stupně opřel o to, že syna Z. jen krátkodobě navštěvuje a spí v jeho ložnici, ale trvale žije u syna Antona, jehož rodina o žalobce fyzicky pečuje. Správní orgán prvního stupně podle odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vzal do úvahy, že syn Z. vídá žalobce skoro každý den, že u něj i přespává, že Z. zajišťuje převážně jeho finanční potřeby a že mu Z. manželka někdy vaří.
45. Soud konstatuje, že pobytové kontroly a výpovědi žalobce a syna Z. nelze vyhodnotit tak, jak učinil správní orgán prvního stupně a jak to aprobeovala žalovaná.
46. Podle § 50 odst. 4 správního řádu platí, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Správní orgán je tak vázán zásadou volného hodnocení důkazů, podle níž správní orgán hodnotí každý podklad zvlášť, jakož posléze všechny podklady v souhrnu. Hodnocení pobytových kontrol a výpovědí správních orgánů tyto imperativy nesplňuje.
47. Pokud jde o zdravotní stav žalobce, provedené výsledky podle soudu prokázaly, že žalobce není schopen sám uspokojovat své základní potřeby, jinými slovy neobejde se bez pomoci a dohledu jiné osoby. Soud zdůrazňuje, že tento závěr učinil na skutkovém půdorysu této konkrétní posuzované věci, která je značně specifická už jen tím, že jde o žalobce ve věku přes 82 let. Žalobce se sice sám umyje, sní jídlo, které mu někdo připraví, sám chodí, obleče se, ale zjevně je nad jeho síly (mentální či fyzické) starat se sám o sebe v celé šíři toho, co to zahrnuje. Samostatný život obnáší nejen péči o to, aby byl člověk nasycený a umytý, pokud mu někdo připraví stravu a zajistí prostředky a místo k umytí. Soud se nemůže ztotožnit se závěrem správního orgánu prvního stupně, že žalobce je ve velmi dobré mentální kondici, protože sám uvedl, že bude potřebovat pomoc, až mu bude 200 let. Soud je v podstatě opačného názoru – právě tato slova žalobce mluví pro to, že žalobce

je dezorientován v čase (uvádí objektivně vyloučený lidský věk), své schopnosti přeceňuje a své nedostatky skrývá či popírá. Jako příklad soud uvádí to, že žalobce nevěděl, kdy přicestoval do ČR, nevěděl, co dělají jeho synové, neznal výši svého důchodu, neřešil, že k důchodu nemá přístup, nevěděl, jak velký je byt, kde bydlí atd. Je zřejmé, že žalobce se soustřeďuje na jednotlivé, možná až zautomatizované úkony, které zvládá (mytí, konzumace připravené stravy atp.), ale veškeré ostatní procesy jdou mimo něj a musí je zajistit třetí osoba. Rodina pro něj jídlo připravuje, zajišťuje mu evidentně praní prádla, možnost mytí, spaní, a aby se mohl dívat na televizní pořady, které má, jak žalobce uvedl, rád. Žalobce není rodinou zatěžován úkony a úkoly, které přesahují jeho kapacitu, odpovídající jeho věku. To, že žalobce uvádí, že nevaří, protože se bojí, že by se spálil, a že potřebuje, *aby mu někdo sloužil*, dokládá nikoli lenost žalobce, ale jeho neschopnost vzhledem ke svému stavu se o sebe starat – vyjádření žalobce je nutno hodnotit se zohledněním jeho pokročilého věku. Správní orgány dospěly z provedeního dokazování k závěru, že žalobce nutně péči nepotřebuje, protože kdyby se o žalobce členové rodiny přestali starat, žalobce by si zvládl sám zajistit (nebo zorganizovat si to u jiných) stravu, praní, bydlení, pojištění, jednání s úřady a bankami, najít si lékaře a zorganizovat si návštěvu u něj včetně dopravy atp. Soud je opačného názoru. Zde soud poukazuje na to, že svědčící syn Z. stav žalobce v tomto směru popsal - opakovaně uvedl, že žalobce zapomíná a nemůže být sám. Ostatně, pokud správní orgány dospěly k závěru, že se žalobce není schopen sám obout, vylučuje to závěr, že se neobejde bez péče třetí osoby. Soud tedy shrnuje, že závěr správních orgánů, že je žalobce schopen uspokojovat své základní potřeby bez pomoci třetí osoby, neodpovídá provedenímu dokazování.

48. Ani závěr správních orgánů, že péči, kterou stav žalobce vyžaduje, mu neposkytuje syn Z., nemůže obstát. Správní orgány zjistily, že žalobce se zdržuje u obou svých synů, Z. i A.. U A. přespává jistě častěji, ale téměř každý den se se Z. vídá a též u něj přespává. Syn Z. převážně zajišťuje jeho finanční potřeby a jeho manželka někdy vaří, jinak o žalobce pečuje rodina syna A..
49. Podle soudu z pobytových kontrol i provedených výsledků vyplynulo, že o žalobce pečuje celá jeho široká rodina na území. Na péči o něj se podílí nejen jeho synové, ale i jejich děti, vnuci žalobce. Pokud jde o syna Z., ten žalobce navštěvuje téměř každý den, občas u něj žalobce přebývá, Z. zajišťuje organizační věci související s pobytem žalobce (pojištění, nákupy, formality). Druhý syn A. zajišťuje bydlení žalobce v širší míře, možná i stravování (i když správní orgány se nijak nevypořádaly s tím, že podle pobytové kontroly dne 21. 5. 2021 se žalobce u syna A. zdržuje max. 3 dny v týdnu). Fakt, že se o péči synové žalobce dělí, že si nepočítají, kdo kolik zaplatil, jak často kde spí atp., hovoří spíše o kvalitě jejich rodinných vztahů. Zda syn Z. zajišťuje péči o žalobce spíše organizačně a finančně spolu s téměř každodenním kontaktem a s bratry se domluvili, že častěji než u něj bude žalobce spát a jíst u jiného z nich, nevede k závěru, že syn Z. o žalobce nepečuje a že jeho péče není ta hlavní. Podle soudu provedené dokazování vede k závěru, že syn Z. se svou ženou péči o žalobce zajišťuje, a v rozsahu, který nezajišťují, zajišťují ji prostřednictvím bratrů. Jinými slovy, syn Z. soustavnou péči o žalobce zajišťuje. Správní orgány tak porušily zásadu volného hodnocení důkazů, podle níž provedeným důkazům musí přiřadit hodnotu závažnosti a pravdivosti dle svého uvážení, které však musí též přezkoumatelným způsobem vyložit. Soud v posuzované věci dospěl k závěru, že správní orgány náležitě nehodnotily provedené důkazy a jejich hodnocení důkazů (pobytové kontroly a výsledky) nejsou v souladu s § 3, § 50 a násl. správního řádu. Jinými slovy, skutkové závěry správních orgánů, že žalobcův stav dlouhodobě nevyžaduje péči třetí osoby a že tuto péči

mu neposkytuje syn Z., nemají oporu v provedených důkazech.

50. Soud tedy přisvědčil žalobní námitce, že správní orgány učinily skutkové závěry v rozporu s provedeným odkazováním.
51. Odkaz žalobce na bolesti zad nemá oporu v soudním spisu, ale to nemá vliv na odůvodněnost podstaty žalobní námitky. Pokud žalobce poukázal na to, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí odvolala na původní napadené rozhodnutí, které bylo jako nezákonné zrušeno zrušujícím rozsudkem, přisvědčuje soud, že tímto odkazem žalovaná setrvala na závěru o nezbytnosti lékařské zprávy, který soud ve zrušujícím rozsudku označil za nesprávný. Soud dále konstatuje, že odkazy žalobce v žalobě na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2021, č. j. 54 A 86/2018-36, a ze dne 31. 3. 2021, č. j. 55 A 71/2019-24, a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 2. 2020, č. j. 61 A 3/2019-43, byly příléhavé.
52. Ačkoli soud považoval žalobní námitky druhého okruhu za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, považuje za vhodné vyjádřit se i k třetímu okruhu žalobních námitek, podle nichž bylo z hlediska Úmluvy napadené rozhodnutí nepřiměřené zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života a do rodinného a soukromého života jeho synů, snach a vnoučat.
53. Soud již ve zrušujícím rozsudku vyložil, že správní orgány nebyly podle § 174a odst. 3 ve spojení s § 87e odst. 2 a contrario zákona o pobytu cizinců povinny přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona posuzovat, nicméně vzhledem k námitkám žalobce v odvolání vznikla správním orgánům povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí z hlediska Úmluvy (viz body 37 až 39 zrušujícího rozsudku), a to v rozsahu tvrzení žalobce a údajů plynoucích ze správního spisu.
54. V bodě 40 zrušujícího rozsudku zdejší soud vyslovil jasný závazný právní názor, že správní orgány jsou povinny se zabývat přiměřeností rozhodnutí v případě této konkrétní žádosti žalobce, pokud dojdou k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení žádaného pobytového oprávnění.
55. Žalovaná v napadeném rozhodnutí souhlasně neodkázala, ani neaprobovala posouzení přiměřenosti správním orgánem prvního stupně v prvoinstančním rozhodnutí. Žalovaná je v předposledním odstavci str. 5 konstatovala, že se správní orgán prvního stupně přiměřeností zabýval. V následujícím odstavci napadeného rozhodnutí pak žalovaná uvedla toto: „Komise již dříve vyjádřila názor, že pokud správní orgán rozhodující o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dospěje k závěru, že účastník řízení není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb., není dán prostor pro posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života v jiném ohledu, neboť v takovém případě logicky nelze jeho žádosti vyhovět. Opírat za takové situace kladné rozhodnutí o žádosti pouze o posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žadatele je zcela protismyslné, tím by došlo k popření hmotněprávní úpravy obsažené v zákoně týkající se jednotlivých pobytových titulů. V daném případě nejde o odnětí určitého pobytového oprávnění, ale jde o řízení o jeho udělení. Je třeba trvat na tom, aby v takovém případě byly splněny zákonné podmínky udělení určitého druhu pobytu, které nelze obcházet poukazem na případné negativní dopady. Zvýhodněné podávání a posuzování žádostí o pobyt se vztahuje na rodinné příslušníky občanů Evropské unie, kteří splňují kritéria ustanovení § 15a zákona č. 326/1999 Sb.“ Soud shrnuje, že žalovaná závěry správního orgánu k přiměřenosti neaprobovala a vyslovila názor, že pro posouzení

přiměřenosti není prostor. Pokud tedy žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala, že se správní orgány přiměřeností rozhodnutí zabývaly, je nutno zpřesnit, že tak učinil správní orgán prvního stupně, jehož závěry žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřevzala, kdy implicitní aprobaci jeho závěrů vylučuje názor prezentovaný žalovanou v napadeném rozhodnutí, že posouzení přiměřenosti není zapotřebí.

56. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná v rozporu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného života a do rodinného života jeho synů, snach a vnoučat, kterou namítal ve svém odvolání, neposoudila.
57. Jak soud vysvětlil v posledním bodě odst. IV odůvodnění tohoto rozsudku, pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí posoudila otázku, kterou již závazně posoudil zdejší soud ve zrušujícím rozsudku, v rozporu se závazným právním názorem zrušujícího rozsudku, musí soud napadené rozhodnutí zrušit bez dalšího. I kdyby tedy námitky druhého okruhu nebyly důvodné, musel by soud jako nezákonné zrušit napadené rozhodnutí z důvodu nerespektování závazného právního názoru ve zrušujícím rozsudku ve vztahu k třetí žalobní námitce. Za této situace bylo nadbytečné, aby soud posuzoval judikaturní odkazy žalobce v rámci třetího okruhu žalobních námitek.
58. K argumentaci žalované ve vyjádření k žalobě uvádí soud, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021-44, nepodporuje východisko, že by správní orgány neměly v obdobných věcech v případě námitek cizince podle Úmluvy přiměřenost posuzovat. Soud však zdůrazňuje, že v této věci byla žalovaná vázána zrušujícím rozsudkem, tudíž zde žádný prostor pro jiný názor nebyl.
59. Lze tedy shrnout, že druhá žalobní námitka byla důvodná, protože správní orgány pochybily, když v rozporu s provedeným dokazováním dospěly k závěru, že žalobce závislost a poskytování péče synem Z. neprokázal. I kdyby byla druhá žalobní námitka nedůvodná, žalovaná zatížila řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, tím, že nerespektovala závazný právní názor zrušujícího rozsudku, že vzhledem k námitkám žalobce musí posoudit přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce, i kdyby dospěla k závěru, že žalobce závislost a poskytování péče neprokázal. To by vedlo soud i v případě nedůvodnosti druhé žalobní námitek ke zrušení napadeného rozhodnutí vzhledem k důvodnosti třetí žalobní námitek.
60. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
61. Zbývá dodat, že soud o žalobě žalobce rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, byl v rozporu se spisy. Správní orgány totiž porušily pravidla volného hodnocení výsledků pobytových kontrol a výpovědí žalobce a jeho syna, protože je nehodnotily ve vzájemných souvislostech s přihlédnutím k pokročilému věku žalobce (viz vypořádání druhého okruhu žalobních námitek). Toto porušení pravidel hodnocení důkazů je projevilo v tom, že závěr správních orgánů, že žalobce nevyžaduje péči a že tuto péči mu neposkytuje syn Z., který byl pro výroky správních rozhodnutí klíčový, je

v rozporu se spisy. I podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. byl soud oprávněn zrušit napadené rozhodnutí bez jednání, protože nerespektování závazného právního názoru zrušujícího rozsudku o nutnosti posoudit přiměřenost rozhodnutí podle Úmluvy představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VI.

Náklady řízení

62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 12 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 8 228 Kč, kterou tvoří odměna za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu], 2 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 1 428 Kč. Dále jde o zaplacené soudní poplatky ve výši 4 000 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. srpna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu